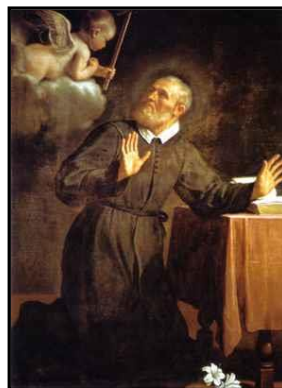

„Ne vess, légy derűs és szabad!”

NÉRI SZENT FÜLÖP (május 26.)

Néri Fülöpöt vidám bolondnak, nevető szentnek tartották. Fülöp „egy olyan új elemet” vezetett be a vallásosságba, amely addig majdhogynem szentségtörésnek számított: a humort. Ő a nevető szent, aki lelkes fiatal hallgatóinak a legfurcsább vicceket meséli, aki, mihelyst komollyá vált a dolog körülötte és misztikus istenközelségbe került, elbűjt a katakombák félreeső rejtkehelyeire, ahonnan aztán ismét sugárzón, életörömmel telten és harsogó kacajjal bújt elő. Május 26-án emlékezünk meg róla.

Néri Fülöp 1515-ben született Firenzében. Édesapja jegyző volt. Fülöp rendkívül tehetséges volt, és szerette a költészetet és a zenét. Szent Márk konventjének dominikánusai vezették be a vallás lényegébe. Gyermektelen nagybátyja pedig magához vette, hogy beletanuljon a kereskedői gyakorlatba. Ám Fülöp már hamar észrevette, hogy ez nem neki való. Így lemondott az örökségről, és teljesen szegényen Rómába ment. Ott találkozott Caccia báróval, aki berendezett számára egy szerény manzárszobát, és rábízta gyermekei nevelését. A munka elegendő időt hagyott Fülöpnek, hogy Róma utcáin böklásszon. Egész éjszakákat töltött a katakombákban. Ott, az első keresztények búvóhelyén fedezte fel az ősegyház lelkületét. Fülöp szolgálta a betegeket az ispotályokban, beszélgetett mesteremberekkel és kereskedőkkel. De mindenekelőtt fiatalokkal társalgott szívesen. Játszott, viccelődött velük, és aztán egyszer csak vallásos témára fordította a szót, ám oly módon, hogy a fiatalok azt nem érezték kényszernek. Átvették jámborságát. A papok felfigyeltek Fülöpre, és felfedezték teológiai képzettségét. Rábeszélték a papi hivatásra. Fülöpöt végül is 36 évesen szentelték pappá. Ettől kezdve gyakran 12-15 órát is töltött a Santa Maria in Vallicella templom gyóntatószékében. Csak keveset szólt a gyónókhoz. Ám amit mondott, az telibe talált. És meglepő pszichológiai érzéssel rendelkezett a valódi és hamis lelkeség iránt. Szkeptikus maradt a túlzott aszkézissel és a magánkinyilatkoztatásokkal szemben. Amikor beszámoltak neki egy lányról, akinél ki-be jártak az angyalok és a szentek, azt javasolta: „Keressetek neki egy férjet.” És amikor elé hoztak egy asszonyt, aki azt hitte, hogy megszállták az ördögök, akkor úgy vélte, nyugodtan hazavihetik, és bánjanak vele türelemmel. Nem az ördögök szállták meg, hanem csak túl kevés az esze. Fülöp a keresztény nyugat egyik legnagyobb lelki vezetőjévé vált. A legbuzgóbb tanítványok hetente összegyűltek, hogy együtt imádkozzanak vele a San Girolamo templomban. Ebből alakult ki az Oratórium, olyan férfiak laza közössége, akik elköteleződtek az apostolkodásnak. Fülöpnek néhány paptól, akik irigyek voltak rá, mindenféle bosszantásokat kellett elszenvednie. Ám a pápák becsülték és nagyra értékelték őt. A későbbi XI. Leó pápa órákat töltött szobájában. IV. Pius karjai között hunyt el. De Fülöp minden egyházi hivatalt elutasított. Szerény pap akart maradni. Amikor szembesült hírnevével, megpróbálta magát neveltségessé tenni. Ám ez alakját még vonzóbbá tette. Hatvan évig működött Rómában, amit szenvedélyesen szeretett.

1595. május 26-án halt meg nyolcvan évesen. A rómaiak „Pippo buono”-nak, a jó Pippo-nak nevezték.

Goethe-t megragadta Néri Fülöp, a „humoros szent”, és „Utazás Itáliában” című művében mesél néhány humoros történetet róla: Fülöp azt a megbízást kapja a pápától, hogy vizsgáljon meg egy szerzetesnőt, hogy csodálatos lelki adottságai valódiak-e. Fülöp öszvéren megy hozzá. Lemond arról, hogy tiszteletteljesen üdvözöljék, helyette arra kéri a szerzetesnőt, hogy húzza le az ő sáros csizmáját. A jámbor asszony felháborodva utasítja ezt vissza. Fülöp visszaszáll

öszvéreire, és a pápához lovagol. Egyértelmű volt számára: „Ez a nő nem szent, és nem tesz csodát! Mert hiányzik belőle a legfőbb tulajdonság: az alázat!” Fülöp megmutatja, hogy a humor és az alázat összetartoznak. Aki túl komolyan veszi a vallásosságát, az csak érdekessé akarja tenni magát vele. Inkább önmaga a lényeg, mint Isten.

Fülöp jót tenne korunknak, amelyben a spiritualitás nem ritkán narcisztikus vonásokat hordoz. Szinte spirituális guruk vetélkedéséről beszélhetünk, akikről mindenki azt állítja, hogy mély misztikus tapasztalatokkal bírnak. Fülöp a spiritualitás ezen formáit nevetve tolná félre. A derű, a nevetés, az élet, a szerelem, ezek lennének számára a valódi vallásosság jelei. Aki közszemlére teszi vallásosságát, az Fülöp szerint nem vallásos. A vidám bolond lerántaná a leplet egy s másról, amit ma patetikusan spiritualitásként adnak el. Leleplezi az ünnepélyes pátoszt mint az álvallásosság kifejeződését, és nevetésével leszerel minden szigorú erkölcsprédikátort, akik elég gyakran másokba vetítik bele elnyomott szükségleteiket, és ebből fejlesztik ki teológiájukat. Fülöp tudja, hogy Isten elfogadja őt. Ezért csak nevetni tud önmagán és gyengeségein. Felkínálja nekünk is a szabadság és a könnyedség útját. Mivel nem akart semmilyen befolyással sem bírni, egész Rómát megváltoztatta. Még napjainkig sem tudtuk megérteni ezt a különös szentet. Szétfeszít minden spirituális módszert és rendszert, és összetör minden spirituális tapasztalatra és tökéletesedésre irányuló önző törekvést, hogy kibontakozzon a kegyelem, amely derűssé és szabaddá tesz bennünket. Néri Szent Fülöp nem akar rábeszélni a vidámságra. Nem csinál parancsot abból, hogy a keresztényeknek vidámnak kell lenniük. Egyszerűen sugárzik derűje. Könnyedséget és irgalmat áraszt.

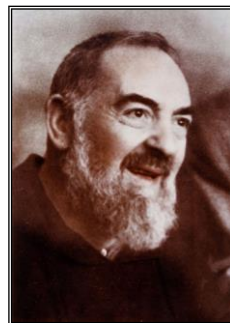
A derűt nem lehet elrendelni. Vedd a bátorságot, és többé ne vádold magad hibáid és gyengeségeid miatt, hanem ne vess rajtuk. Ezek már rég feloldódtak Isten irgalmában. Tudsz nevetni magadon, ha nem veszed olyan komolyan önmagad. Tudsz derűs lenni, ha megérzed a lét könnyedségét, amelynek alapja az Isten határtalan irgalmába vetett mérhetetlen bizalomban van. Ha Isten irgalmas szeretete megnyílik előtted, akkor sok mindenben tudsz majd nevetni, ami ma még nyomaszt, és derűs szabadságban bizalommal telve mehetsz tovább utadon.

A jövődölések misztériuma – Fatima (Portugália)

Portugália 1917. május 13-án került a katolikus világ érdeklődésének homlokterébe. Ekkor történt, hogy három gyermek, Lucia Dos Santos és unokatestvérei, Francisco és Jacinta Marto, miközben nyájukat legeltették a Fatima környéki dombokon, egyszer csak azt látták, hogy az ég fénybe borul, és egy magyaltölgy fölött egy kis felhőn megjelenik Szűz Mária, kezében a rózsafüzérrel. Mária arra kérte a

gyerekeket, hogy fél éven át minden hónap 13-án térjenek vissza erre a helyre. A következő hónapok 13. napján csakugyan öt újabb jelenésre került sor. Az utolsó jelenés idején, amely október 13-án zajlott, már hetvenezer ember volt jelen. Ekkor egy forgó tűzgömb is feltűnt az égen; az eseményt „a Nap csodája” néven emlegették. Ez alkalommal Jézus anyja Luciához fordult, és rábízta a „három fatimai titkot”: az első világháború utáni béke eljövételét, az oroszországi forradalom kitörését és egy „harmadik titkot”. A fatimai Mária-kultusz hivatalosan csak 1930-ban kezdődött. Azóta minden évben több mint hárommillió ember látogat el a zarándokhelyre a világ minden részéről. A csoda helyszíne és az 1920-as években emelt, egyszerű kápolna időközben számos zarándokszállás, kolostor épült, amelyek összesen több mint tízezer ember befogadására alkalmasak. A neobarokk bazilika építése 1928-ban kezdődött, és 1953. október 7-én szentelték fel. Az épület 65 méter magas tornyának közepét egy Mária-szobor ékesíti. A templom belsejében a színes üvegablakok a gyermekek előtt lezajló jelenéseket és a Mária-litánia fohászait ábrázolják, a 15 mellékoltárt pedig a rózsafüzér 15 titkának szentelték. Itt van eltemetve Francisco, Jacinta és Lucia is. A bazilika előtti hatalmas rész kétszer akkora, mint a római Szent Péter tér. Ezen a téren, a jelenés pontos helyén áll a Jelenések kápolnája. Itt őrzik, Szűz Mária koronájába rejtve azt a golyót, amelyet II. János Pál pápa testéből operáltak ki az 1981-ben bekövetkezett merénylet után. A zarándokok nap mint nap gyalog vagy térdepelve közelítik meg a nagy teret, és imádságba merülve vagy hangosan fohászokodva szólongatják Szűz Máriát. A legnagyobb tömeg május és október között, különösen a hónap 12. és 13. napján érkezik Fatimába, hogy az éjszakai körmeneteken megemlékezzen a Mária-jelenésekről. A Fatimába érkező zarándokok számára nagy jelentőségű hely a Szent Teréz kolostor is. Itt élt hosszú évekig teljes visszavonultságban Lucia Dos Santos (1907-2005), a három gyermek közül a legidősebb, aki a jelenések idején tízéves volt. A rendkívüli esemény olyan nagy hatással volt rá, hogy eldöntötte: elhagyja a világi életet, és belép a karmelita nővérek kolostorába.

„Viselj mindent békével!
A megtérés érdekében tégy mindent
az isteni igazságszolgáltatás mérlegére!”

Padre Pio

4/5.

EGYETLEN CÉLJA VOLT...

Pio atya két legfőbb jellemzője: a határozott komolyság és az egyszerűség. Ebből leckét kapott mindenki, aki vele találkozott. – Szentmiséitől, a nála végzett szentgyónásoktól a lelkek természetfeletti lángra lobbantak. – Egész személyisége ünnepélyes tiltakozás volt az úgynevezett vallásosság nélküli életszentség ellen. Élő bizonyítéka volt az Istenben való elmerülésből táplálkozó szent életnek. Olyan mélységesen Istenben élt, hogy az isteni szeretet átsugárzott rajta, a megváltás jegyeit életre hívta testén, melyek ötven éven keresztül, élete utolsó napjaiban is, véreztek; Krisztus kínszenvedése arra készítette, hogy szüntelenül imádkozzék és szenvedjen. Stigmái ennek a szakadatlan önátadásnak, Istenben élésnek, szemmel látható, kézzel tapintható bizonyítékai voltak, és nem valami „díszes melléktermékek”. Nincs szeretet szenvedés nélkül! Az ő szeretetét csak fokozta az Isten szeretetének személyes megtapasztalása, a kereszt kínjainak folytonos átélése fizikailag is és lelkileg is: a megpróbáltatások, megalázások mély alázattal, Istenre való hagyatkozással, zokszó nélküli türelmes elszenvéde. Megőrizte komolyságát, egyszerűségét. Komolyságán nem szomorúságot, elkeseredettséget kell érteni. Szívesen eltársalgott, örült mások örömeinek, kacagott az ízléses vidámságokon és szellemességeken, sőt jómaga is szellemes volt, szívesen megnevettetett másokat, ha az alkalom és helyzet úgy kívánta. – Komolysága azt jelentette, hogy határtalan bizalommal, teljes odaadással követte az élő Isten akaratát. Csodái élő hitének szinte logikus következményei. Nem lehetett másképp! Minden tette Isten akaratából, jóváhagyásából, áldásából fakadt. – És a tömegek ezt megéreztek, Isten közelsége odavonzotta őket, belesodródta az eget a földdel összekötő, ellenállhatatlanul örvénylő imaáradatba, ott tolongtak körülötte imádkozva, vezekelve és Istennek hálát adva. – A szentek magánya mindig népes...

„Hát nem látjátok a Szűzanyát és az angyalokat az oltár körül?” – kérdezte nemegyszer. Aki egyszer közelébe került, nem tágitott tőle soha többé. A lelkek voltak a szenvedélyei. „Ha tudnátok, mennyit ér egy lélek!” ismételtette azoknak, akik csodálkoztak afölött, hogy állandóan gyóntat. **Egyetlen célja volt a lelkeket Istenhez vezetni...**